

Република Србија
УПРАВНИ СУД
24 У 7126/13
05.06.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душанке Марјановић, председника већа, Гордане Богдановић и Јасминке Вукашиновић, чланова већа, са судским саветником Јеленом Капетановић, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца Привредног друштва "А.А." д.о.о. ..., ... бр. ..., против туженог Министарства природних ресурса, рударства и просторног планирања Републике Србије, чији је правни следбеник Министарство рударства и енергетике, ради поништаја решења број: 353-01-00056/2013-01 од 25.03.2013. године, у предмету накнаде за коришћење заштићеног подручја, у нејавној седници већа одржаној дана 05.06.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба СЕ ОДБИЈА.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Јавног предузећа Национални парк "Ђердап", Доњи Милановац, број 294 од 24.01.2013. године, којим је тужиоцу утврђена накнада за коришћење заштићеног подручја Националног парка "Ђердап", за период од 01.02.2013. до 31.12.2013. године, у износу од 21.175.236,00 динара, на име обављања делатности енергетике – власницима, односно корисницима којима је поверено управљање хидроелектранама, чије се водоакумулације налазе на заштићеном подручју, и то за водоакумулацију површине 5882,01 ха, по цени од 3.600,00 динара по хектару на годишњем нивоу, како је наведено у диспозитиву тог решења.

Благовремено поднетом тужбом овом суду дана 29.04.2013. године тужилац оспорава законитост решења туженог органа због погрешне примене закона, непоступања по правилима поступка и непотпуно и нетачно утврђеног чињеничног стања из чега је изведен неправилан закључак. Наводи да се из образложења оспореног решења не види како је утврђена цена накнаде, у складу са одредбом члана 70. Закона о заштити природе, којом су прописани елементи на основу којих се утврђује висина накнаде, на које недостатке је указао и у жалби, а које наводе тужени орган није ценио. Истиче да је оснивач тужиоца Влада Републике Србије, односно ЈП "Електропривреда Србије", да је имовина тужиоца државна имовина и да по основу делатности – производња електричне енергије, тужилац плаћа накнаду и доприносе, сходно Закону о заштити природе и Закону о водама, те да плаћање накнаде по Закону о водама обухвата плаћање свих накнада у вези са коришћењем водног добра. Указује да по истом основу плаћа накнаду за заштиту животне средине локалној самоуправи, коју чињеницу тужени орган није ценио, те да му је по истом правном основу незаконито утврђена још једна обавеза плаћања накнаде. Сматра да је погрешна оцена туженог да је без значаја то што се пред Привредним судом у Зајечару води спор по истом основу накнаде,

односно накнаде за водопривредну акумулацију. Указује да није пасивно легитимисан за плаћање предметне накнаде, јер се акумулација која је основ за плаћање накнаде у КО Кладово води као државна својина корисника ЈВП Србија воде. Предложио је да суд одржи усмену расправу и тужбу уважи, а оспорено решење као незаконито поништи.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао у свему при разлозима изнетим у образложењу оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, сагласно одредби члана 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је по оцени навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари нашао да је тужба неоснована.

Правилно је, по оцени суда, одлучио тужени орган када је одбио жалбу тужиоца, налазећи да је првостепени орган правилно поступио када је тужиоцу утврдио накнаду за коришћење заштићеног подручја Националног парка "Ђердап" за наведени период и у наведеном износу, у складу са одредбом члана 70. Закона о заштити природе и чланом 3. тачка 6. подтачка 6. 9. Одлуке о накнадама за коришћење заштићеног подручја Националног парка "Ђердап", за коју одлуку је дао разлоге које, као довољне и на закону засноване, прихвата и овај суд.

Одредбом члана 70. став 1. Закона о заштити природе ("Сл. гласник РС" бр. 36/09 и 43/10), је прописано да се за коришћење заштићеног подручја плаћа накнада управљачу. У ставу 2. тачка 1. истог члана је прописано да накнаду из става 1. овог члана управљач може прописати и наплатити за: делатности у области туризма, угоститељства, трговине, услуга, занатства, индустрије, рударства, енергетике, водопривреде, грађевинарства, саобраћаја, транспорта, телекомуникација, коришћења дивље флоре и фауне. Ставом 3. истог члана Закона је прописано да је обвезник накнаде корисник заштићеног подручја, односно правно лице, предузетник или физичко лице, који у вези са предметом накнаде из става 2. овог члана обавља послове или располаже непокретностима и другим стварима на заштићеном подручју, користи услуге и имовину управљача, посећује заштићено подручје ради одмора, спорта, рекреације и сличних потреба и на други начин користи његове вредности и погодности. Ставом 7. истог члана је прописано да на акт управљача којим се утврђује висина, начин обрачуна и плаћања накнаде за коришћење заштићеног подручја сагласност даје Министарство за национални парк и заштићено подручје проглашено актом Владе, а орган надлежан за послове заштите животне средине аутономне покрајине, односно орган надлежан за послове заштите животне средине јединице локалне самоуправе за заштићено подручје проглашено актом надлежног органа аутономне покрајине, односно надлежног органа јединице локалне самоуправе. У члану 3. тачка 6. подтачка 6. 9. Одлуке о накнадама за коришћење заштићеног подручја Националног парка "Ђердап" ("Сл. гласник РС" бр. 4/11 и 4/12) је прописано да накнада за обављање одређених делатности у Парку и коришћење његових природних вредности, ресурса и простора утврђује се и плаћа за следеће делатности: енергетика – власници, односно корисници којима је поверено управљање хидроелектранама чије се водоакумулације налазе на заштићеном подручју по хектару површине годишње 3.600,00 динара.

Суд је оценио, као неосноване, наводе тужиоца да образложење оспореног решења не садржи разлоге из којих се може закључити како је тужени орган утврдио висину накнаде. Ово стога јер је накнада за коришћење заштићеног подручја Националног парка "Ђердап" правилно утврђена у складу са чланом 70. Закона о заштити природе и чланом 3. тачка 6. подтачка 6. 9. Одлуке о накнадама за коришћење заштићеног подручја Националног парка "Ђердап", на коју је тужено Министарство животне средине, рударства и просторног планирања Републике Србије, дало сагласност актом од 27.12.2011. године, а из просторног плана подручја Националног парка "Ђердап" ("Сл.гласник РС" бр. 34/1989) се види да површина водоакумулације којом

тузилац управља износи 5.882,01 ха, па је обавеза накнаде тужиоцу правилно утврђена и за одлуку су дати на закону засновани разлози.

Наводи тужбе да је оснивач тужиоца Влада Републике Србије, односно ЈП "Електропривреда Србије" и да је имовина тужиоца државна имовина нису од утицаја, с обзиром да је према одредби члана 70. став 3. Закона о заштити природе, обвезник накнаде корисник заштићеног подручја, а неспорно је да је тузилац корисник наведеног подручја.

По оцени суда, неосновани су и наводи тужиоца да по истом правном основу плаћа и накнаду одређену Законом о водама и локалној самоуправи, будући да се Законом о водама уређује правни статус вода, управљање водним објектима и водним земљиштем, а Законом о заштити природе се уређује заштита и очување природе и коришћење заштићеног подручја, а накнада коју тузилац плаћа локалној самоуправи се плаћа на основу прописа локалне самоуправе и на основу решења надлежног органа локалне самоуправе, па не може бити основ за ослобођење тужиоца од плаћања накнаде утврђене оспореним решењем.

Оцењени су и остали наводи тужиоца, али суд налази да ови наводи не доводе у сумњу законитост оспореног решења, па како су исти наводи, као наводи жалбе, правилно оцењени од стране туженог органа, то их суд није посебно образлагао.

Суд је решавао без одржавања усмене расправе, налазећи да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, у складу са одредбом члана 33. став 2. Закона о управним споровима.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је одлучио као у диспозитиву ове пресуде, на основу одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр.111/09).

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 05.06.2015. године, 24 У 7126/13

Записничар
Јелена Капетановић,с.р.

Председник већа-судија
Душанка Марјановић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

МП